

Arrest

nr. 265 725 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Accra (Ghana) geboren en bezit de Ghanese nationaliteit.

Op 9 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, met name op basis van een echtgenoot van Nederlandse nationaliteit.

Er wordt op 21 september 2020 een verblijfskaart afgeleverd aan verzoekende partij (F-kaart).

Op 3 december 2021 beslist het Openbaar Ministerie na grondig onderzoek negatief te adviseren inzake de gevraagde erkenning van het eerder in Ghana gevierde huwelijk, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 15 december 2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op deze elementen erkent ook verwerende partij de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet.

Per schrijven van 4 maart 2021 wordt de verzoekende partij verzocht haar elementen aan te voeren in verband met een eventueel voornemen tot intrekking van haar verblijfsrecht.

Op 23 augustus 2021 beslist de verwerende partij om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken en de F-kaart van de verzoekende partij te supprimeren. Dit betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: J.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 X

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

"Betrokkene bekam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter dd. 09.03.2020 in toepassing van art.40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot A. A. (RRN: 78.06.15 679-66), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene werd op 21.09.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit naderonderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 28.08.2019. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussenbetrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent op 03.12.2020, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 15.12.2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechts bestelen een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

De raadsman van betrokkene argumenteert dat een intrekking van het verblijf van betrokkene voorbarig zou zijn, daar er thans nog een procedure hangende is tot vernietiging van de beslissing van de Stad Gent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarover in het arrest 240.055 van 26.08.2020 (p. 13): "De Raad dient evenwel op te merken dat de weigering tot erkenning van het huwelijk een overheidsbeslissing is waartegen enkel beroep mogelijk is bij de familierechtbank. Zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank, diende de verwerende partij ervan uit te gaan dat de weigering tot erkenning van het huwelijk met de werkelijkheid overeenstemt en diende zij dit te beschouwen als een rechtsfeit." Voor zover geweten, werd nog geen uitspraak gedaan over het beroep tot vernietiging van betrokkene. De administratie kan zich aldus baseren op de niet erkenning van de huwelijksakte door de stad Gent voor het nemen van haar beslissing. Voorts stelt de advocaat dat de DVZ de aflevering van een visum gezinshereniging toestond en een F-kaart werd afgeleverd. Zulks belet echter niet dat DVZ op basis van nieuwe gegevens alsnog kan besluiten om het huwelijk niet te erkennen. In het voormelde arrest (RvV 240.055, 26.08.2020, overweging, 2.1.2, laatste alinea, p. 9) stelt de Raad: "Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een visum voor kort verblijf en vervolgens een F-kaart toekende aan verzoekster op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruikmaakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen." Het welgemotiveerd advies van het parket van Gent en de beslissing tot weigering erkenning van het huwelijk van de stad Gent waren van een latere datum dan de vervaldatum om een beslissing te nemen voor DVZ over mevrouwhaar verblijfsaanvraag, waardoor DVZ hier op het nemen van een beslissing nog geen kennis van kon hebben. Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de wet te worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 04.03.2021 een onderzoek overgemaakt aan de stad Gent. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 05.03.2021 (cfr. schrijven advocaat). De advocaat maakte volgende stukken over:- Duidend schrijven raadsman- Eenzijdig verzoekschrift bij de familierechtbank- Oproeping familierechtbank te Gent dd. 23.03.2021- Inburgeringscontract dd. 30.06.2020; uitprint dd. 30.06.2020 uit de Kruispuntbank Inburgering met cursusedetails, meer bepaald lesmomenten maatschappelijke oriëntatie. Het is niet duidelijk of dat de lesmomenten zijn waarop betrokkene aanwezig diende te zijn, noch, voor zover het documentbetrekking zou hebben op haar, of zij effectief de lessen volgde.- Inschrijvingsformulier Nederlands dd. 09.07.2020- Individuele rekening 2020 en 2021; loonbrieven juli 2020 tot en met december 2020- Verklaringen van kennissen- Allerhande foto's, onder meer van het huwelijk tussen hen beiden.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: uit onderzoek blijkt dat het huwelijk louter gericht was op het ver krijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen werd afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene legt foto's voor van haar huwelijk en twee tot drie niet nader omschreven momenten. Deze foto's zijn evenwel niet afdoende om te weerleggen dat het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan. De raadsman verwijst in zijn schrijven naar de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 EVRM strekt zich enkel uit tot het gezin, in casu is er echter geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Het huwelijk wordt immers niet erkend in het Rijk. Betrokkene is op 08.03.2020 België ingereisd met een visum type C (cfr. paspoort) en verblijft sedert 09.03.2020(datum van de bijlage 19ter) legaal in het Rijk, wat een zéér korte periode is, zeker gezien haar leeftijd(betrokkene is thans 31 jaar oud). De duur van haar verblijfsrecht vormt geen element welk de intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dat betrokkene op die korte verblijfsperiode stappen heeft ondernomen om haar integratie in het Rijk te

bewerkstelligen, doet hieraan geen afbreuk. Zij voert een inburgeringscontract en inschrijvingsformulieren voor taallessen Nederlands aan. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dat betrokkene actief is op de arbeidsmarkt, vormt evenmin een bezwaar tegen de intrekking van haarverblijfsrecht. Het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Uit niets blijkt dat ze niet, net zoals voorheen, in het land van herkomst zou kunnen tewerkgesteld worden. Uit haar visumaanvraag dd.24.09.2019 blijkt dat zij bediende was voor haar komst naar het Rijk. Uit de voorgelegde huwelijksakte dd.28.08.2019 blijkt dat zij op dat moment als handelaar actief was. Wat de verklaringen van kennissen en vrienden betreft: voor zover betrokkene met de verklaringen wil aantonen dat zij wel degelijk een oprechte relatie zou onderhouden met referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten. Het is bijgevolg niet onredelijk dat DVZ zich baseert op het uitvoerige onderzoek van politie en parket en de beslissing van Stad Gent in het kader van verblijfsreglementering. Voor zover betrokkene met de verklaringen wenst aan te tonen een netwerk van kennissen of een vriendenkring heeft opgebouwd, dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet verhindert dat betrokkene het contact met hen blijft onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken. Wat tot slot de socioculturele en familiale banden van betrokkene met haar land van herkomst betreft, moet worden vastgesteld dat zij nog maar zeer kort in België verblijft. Betrokkene gaf bij haar visumaanvraag kortverblijf aan bediende te zijn wat betekent dat zij voor haar aankomst in België tewerkgesteld was in Ghana. Verder blijkt uit de schriftelijke bevraging van betrokkene die mee werd voorgelegd in het kader van datzelfde visum dat zij nog haar ouders, 3 broers en een zus in het land van herkomst wonen heeft. Ook blijkt dat betrokkene het Engels en Twi nog steeds erg goed machtig is. Gezien het zeer korte tijdsverloop en gelet op het geheel, is het dan het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst. Noch uit de door betrokkene aangevoerde stukken, noch uit het administratief dossier kunnen elementen worden teruggevonden waaruit zou moeten blijken dat haar bindingen met Ghana van die aard zouden zijn dat zij zich verzetten tegen de intrekking van haar verblijfsrecht. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ze zet haar middel uiteen als volgt:

"Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot intrekking van verblijf, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België, waar zij samenwoont met haar Nederlandse echtgenoot, geïntegreerd en tewerkgesteld is, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd, samenwoont met haar echtgenoot, tewerkgesteld is,... geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige privé-en gezinssituatie van verzoekster.

Verweerder trekt verzoeksters verblijfsrecht in zonder rekening te houden met verzoeksters gezinsleven in België, met verzoeksters tewerkstelling in België, met verzoeksters integratie in de Belgische samenleving en met het vonnis dd. 2.09.2021 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, 17e familiekamer, AR nr. 21/235/B), waarin hun huwelijk op 28.08.2018 te Nima-Accra (Ghana) werd erkend (stuk 2).

In casu werden niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak in de belangenafweging, in het licht van art. 8 EVRM, betrokken, meer bepaald verzoeksters samenwoning met haar echtgenoot, verzoeksters tewerkstelling en de erkenning van hun huwelijk door de rechtbank. Dat de intrekkingbeslissing dd. 23.08.2021 niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Dat er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Er is tevens sprake van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht.

Verweerder werd door verzoeksters raadsman op de hoogte gesteld van een hangende procedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, waarbij door verzoekers via een eenzijdig verzoekschrift de erkenning van hun Ghanees huwelijk werd gevorderd (procedure werd ingeleid op 24.02.2021). Verzoeksters raadsman heeft op 21.05.2021 het verzoekschrift tot erkenning huwelijk en de convocatie door de rechtbank aan verweerder overgemaakt.

Verweerder weigerde echter het resultaat van deze procedure af te wachten en ging reeds over tot intrekking van verzoeksters verblijfsrecht en afneming van haar F-kaart. Dit is in strijd met de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht.

Evenwel nog vóór de intrekkingbeslissing verzoekster werd betekend en haar F-kaart werd afgenomen, ging de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, 17e familiekamer, in zijn vonnis dd. 2.09.2021 over tot erkenning van verzoeksters Ghanees huwelijk.

Met dit vonnis werd door verweerder geen rekening gehouden en, zoals verzoeksters raadsman reeds formuleerde is, gelet op het tussengekomen vonnis dd. 2.09.2021, is de intrekking en afneming van verblijfskaart door verweerder dan inderdaad ook voorbarig gebleken.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/20, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

“Vorst wil verzoekster verwijzen naar het 74/20 §2, laatste lid, Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoeksters gezins- en familielevens in België en met verzoeksters gezondheidstoestand.

Het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

« Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/20 §2, laatste lid, Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familielevens in België en met de hangende procedure (met bijgevoegd verzoekschrift en convocatie door de rechtbank), waarvan hij op de hoogte is ingevolge het schrijven van verzoeksters raadsman dd. 21.05.2021 .

In dit schrijven wordt uitdrukkelijk gesteld en aangetoond dat verzoekster in België Nederlandse taallessen volgde, tewerkgesteld is,...

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/20 §2 Vw. , geen enkele grondige afweging is gebeurd. Voormelde vaststellingen en feiten werden door verweerder niet getoetst aan het art. 74/20 §2 Vw.

Dat er sprake is van schending van het artikel 74/20 §2, laatste lid, Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/20, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij ook een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde dient gesteld te worden aan verzoeksters verblijf gezien zij valse of misleidende informatie zou hebben verstrekt, met name haar huwelijksakte. Verweerder steunt zich hierbij op het negatief advies van het parket van de procureur des Koning Oost-Vlaanderen afdeling Gent, de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de art. 27, 18 en 21 WIPR.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat haar Ghanees huwelijk wel werd erkend door verweerder nu verzoekster op 21.09.2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Dat verweerder echter gehouden was zijn eerdere beslissing te respecteren en hierop geenszins kon terugkomen zonder enige afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Verweerder steunt zijn beslissing niet op concrete feitelijke gegevens, maar verwijst in algemene bewoordingen naar het advies van het Parket, naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent en naar de art. 27, 18 en 21 WIPR zonder dat verzoekster in de mogelijkheid gesteld wordt om na te gaan op welke feitelijke gegevens de beslissing werd gesteund en in welke mate deze beoordeling door verweerder dan correct zou zijn.

Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht slecht mogelijk is wanneer vaststaat dat effectief valse of misleidende informatie werd verstrekt (of valse of vervalste documenten werden gebruikt), volstaat de loutere verwijzing naar een negatief advies aangaande een schijnhuwelijk en naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dus de motivatie van de intrekkingsbeslissing dd. 23.08.2021 niet.

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 74/20 §2, eerste lid, Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Het eerste middel voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van artikel 74/20, §2, laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe.

Het derde middel voert de schending aan van artikel 74/20, §2, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en van verzoeksters' rechten van verdediging en de manifeste beoordelingsfout.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het evenredigheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met de melding dat de bestreden beslissing er voor haar toe leidt dat zij niet in België kan verblijven samen met haar Nederlandse echtgenoot en dat zij het land zal moeten verlaten.

Hierna gaat zij verder met een theoretische uiteenzetting in verband met artikel 8 van het EVRM.

Er zou geen rekening gehouden zijn met het gezinsleven in België, de tewerkstelling, de integratie van verzoekende partij en bovenal met het vonnis dd. 02.09.2021 zoals gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen. Deze elementen zouden niet aangewend zijn in het kader van de belangenafweging.

Verzoekende partij wijst er op dat zij verwerende partij inlichtte over de hangende procedure voor de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen waarbij zij op heden verwerende partij verwijt niet de uitkomst van deze procedure afgewacht te hebben. Bovendien zou er op 02.09.2021 een vonnis gewezen zijn waarbij het bewuste huwelijk erkend werd. De intrekking van het verblijfsrecht zou dan ook als voorbarig aanzien moeten worden.

2. Verzoekende partij zet vervolgens verder met een kort citaat van artikel 74/20, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Er zou in ieder geval onvoldoende gemotiveerd zijn waarom er geen rekening gehouden wordt met het gezinsleven van verzoekende partij en die hieraan verbonden procedure bij de Rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen.

3. Ten laatste werpt verzoekende partij nog op dat er in de bestreden beslissing enkel verwezen zou zijn naar de algemene bewoordingen van het advies van het Openbaar Ministerie en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Gent. In dit kader wijst zij er op dat er in eerste instantie door verwerende partij wel tot een afgifte overgegaan werd van een verblijfskaart op basis van dit bewuste huwelijk.

Het staat volgens haar allerminst vast dat er effectief valse of misleidende informatie bezorgd werd aan verwerende partij. Een reeds toegekend verblijfsrecht zou enkel ingetrokken kunnen worden wanneer dit element vaststaat.

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. Verzoekende partij werpt blijkens de lezing van het verzoekschrift de schending van de materiële motiveringsplicht op. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁴ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁵

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁶ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt concreet:

"§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die

hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing gaat op dit vlak inderdaad duidelijk opnemen dat:

“Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 28.08.2019. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.”

Deze argumentering volgde met name op de besluiten die het Openbaar Ministerie uit de voorgelegde stukken trok en de daaropvolgende weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Gent om het huwelijk niet te erkennen.

De bestreden beslissing zal hier inderdaad ook nader op in gaan:

“Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent op 03.12.2020, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 15.12.2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”

Verzoekende partij merkt op dat er intussen een procedure gevoerd werd voor de Rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen en dat er in deze procedure werd overgegaan tot erkenning van het huwelijk. Op dit moment blijkt echter geenszins uit het administratief dossier dat dit daadwerkelijk het geval zou zijn. Bovendien is er hier op dit moment geen sprake van een definitief vonnis waardoor er geenszins besloten kan worden dat verwerende partij ten onrechte tot de voorliggende beslissing gekomen zou zijn.

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op 23.08.2021 daar waar het kwestieuze vonnis slechts op 02.09.2021 gewezen werd. Het is vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er inderdaad dat er rekening gehouden werd met het verblijf van verzoekende partij, de tewerkstelling van verzoekende partij, de gezinsopbouw en het verblijf van verzoekende partij in haar land van herkomst.

Deze elementen samen hebben er toe geleid dat verwerende partij van oordeel was dat, ondanks deze elementen, het verblijf kon ingetrokken worden. Het betoog van verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk en verwerende partij kon dan ook terecht tot de bestreden beslissing komen die in het bijzonder aanhaalt dat:

“Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene legt foto's voor van haar huwelijk en twee tot drie niet nader omschreven momenten. Deze foto's zijn evenwel niet afdoende om te weerleggen dat het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan. De raadsman verwijst in zijn schrijven naar de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 EVRM strekt zich enkel uit tot het gezin, in casu is er echter geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Het huwelijk wordt immers niet erkend in het Rijk.

(...)

De duur van haar verblijfsrecht vormt geen element welk de intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dat betrokkene op die korte verblijfsperiode stappen heeft ondernomen om haar

integratie in het Rijk te bewerkstelligen, doet hieraan geen afbreuk. Zij voert een inburgeringscontract en inschrijvingsformulieren voor taallessen Nederlands aan. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

(...)

Het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

(...)

Wat tot slot de socioculturele en familiale banden van betrokkene met haar land van herkomst betreft, moet worden vastgesteld dat zij nog maar zeer kort in België verblijft. Betrokkene gaf bij haar visumaanvraag kort verblijf aan bediende te zijn wat betekent dat zij voor haar aankomst in België tewerkgesteld was in Ghana. Verder blijkt uit de schriftelijke bevraging van betrokkene die mee werd voorgelegd in het kader van datzelfde visum dat zij nog haar ouders, 3 broers en een zus in het land van herkomst wonen heeft. Ook blijkt dat betrokkene het Engels en Twi nog steeds erg goed machtig is. Gezien het zeer korte tijdsverloop en gelet op het geheel, is het dan het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst. Noch uit de door betrokkene aangevoerde stukken, noch uit het administratief dossier kunnen elementen worden teruggevonden waaruit zou moeten blijken dat haar bindingen met Ghana van die aard zouden zijn dat zij zich verzetten tegen de intrekking van haar verblijfsrecht."

Verwerende partij heeft de verschillende elementen beoordeeld die door verzoekende partij werden aangevoerd en heeft deze als te licht bevonden om een intrekking van het verblijfsrecht tegen te gaan.

5. Verzoekende partij voert in haar eerste middel in eerste instantie eveneens een schending van het artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangaande het eerbiedigen van het private en familieleden in hoofde van verzoekende partij kan gesteld worden dat er geen sprake is van een gezinsleven van verzoekende partij in deze zin dat een dergelijke omstandigheid tot enige rechten kan leiden, in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er geen sprake is van een dergelijke omstandigheid en bijgevolg evenmin van een schending van artikel 8 EVRM.

Ondergeschikt toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, noch toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij te oordelen dat er geen sprake is van een gezinsleven. Sterker nog, gelet op de bevindingen van destijds van het Openbaar Ministerie en de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand kunnen er overduidelijk vragen opgeworpen worden ten aanzien van het aangevoerde gezinsleven.

Aangezien dit een beslissing omtrent het beëindigen van een verblijf, heeft het EHRM aanvaard dat er sprake is van inmenging en men rekening moet houden met artikel 8, lid 2 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt gewaarborgd is niet absoluut. Het kan inderdaad worden beperkt door de staten binnen de grenzen die in bovengenoemde paragraaf zijn uiteengezet. De inmenging van de overheidsinstanties is toegestaan op voorwaarde dat de wet daarin voorziet en dat zij is ingegeven door een of meer legitieme doelstellingen die bedoeld zijn in artikel 8, lid 2 EVRM. De inmenging van de overheidsdienst is dus toegestaan op voorwaarde dat de wet hierin voorziet heeft, zij is ingegeven door een of meerdere doelstellingen vernoemd in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM en zij noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In dit laatste

perspectief is het de verantwoordelijkheid van de autoriteit om aan te tonen dat het erom gaat een redelijk evenwicht te vinden tussen het doel en de ernst van de inbreuk

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.⁹

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Het is in het kader van dit beginsel dat de Belgische en Europese wetgevers van mening waren dat het noodzakelijk was om een einde te maken aan het verblijf van Europese burgers of hun gezinsleden wanneer zij een bedreiging vormden voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De nagestreefde doelen omvatten de controle op immigratie, de bescherming van de nationale veiligheid en de handhaving van de openbare orde. Bijgevolg moet worden opgemerkt dat deze doelstellingen overeenstemmen met de opdracht van de staat om de openbare orde in België te waarborgen. Deze doelstelling wordt vermeld in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM.

De maatregel die door de wet wordt voorzien streeft een legitiem doel na. Gelet op het nagestreefde doel, moet worden vastgesteld dat de maatregelen van de wetgever proportioneel zijn.

In deze zaak volgt uit de bestreden beslissing dat verweerder het privé- en gezinsleven van verzoeker inderdaad beschouwd als zijnde beschermd door artikel 8 EVRM en de inmenging in aanmerking heeft genomen die de bestreden beslissing mogelijk heeft in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

6. Betreffende het aangevoerde privéleven, verwijst de verwerende partij nog naar de Raad van State die reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar haar privéleven, haar banden met België en haar verblijfssituatie, waarbij noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake is van een sociale of culturele integratie op het Belgische grondgebied – geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd¹².

7. Verzoekende partij werd de kans geboden om stukken voor te brengen om haar huidige situatie te schetsen en in dit kader heeft zij inderdaad dergelijke stukken bezorgd. Bijgevolg kan er onmogelijk aan verwerende partij verweten worden dat zij geoordeeld heeft op basis van de elementen waarvan zij kennis had.

8. Verzoekende partij voegt stukken bij aan haar verzoekschrift. Dit werd niet voorgelegd aan verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Deze elementen ter ondersteuning van het annulatieberoep kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

11. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁶ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

12. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

2.3. Het determinerend motief van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980: “Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

”Betrokkene bekwam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter dd. 09.03.2020 in toepassing van art.40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot A. A. (RRN: 78.06.15 679-66), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene werd op 21.09.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Accra op 28.08.2019. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussenbetrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijf geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.”

De bestreden beslissing is volledig gegrond op het feit dat de huwelijksakte niet rechtsgeldig is en het huwelijk met frauduleuze intenties is aangegaan. De bestreden beslissing dateert van 23 augustus 2021.

De verzoekende partij merkt terecht op dat de verwerende partij de huwelijksakte reeds erkende door de toekenning van het verblijfsrecht op 21 september 2020.

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (Wetboek IPR) dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 van het Wetboek IPR).

Artikel 27, § 1 van het Wetboek IPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Op basis hiervan zijn alle administratieve overheden in België op gelijke voet bevoegd om kennis te nemen van buitenlandse aktes en te oordelen over de erkenning ervan.

Bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk beoordeelt de verwerende partij de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte. De voorgelegde controle wordt gevoerd rekening houdend met artikel 146bis van het BW, met name of de intentie bestaat om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Een ander gevolg van de *plano* erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie. Zo zal de gemeente aan wie de buitenlandse akte wordt voorgelegd met het oog op registratie, nog altijd moeten nagaan of de akte voldoet aan de voorwaarden voor erkenning. Ook wanneer er in het betrokken dossier al een verblijfsrecht werd toegekend op basis van het buitenlands huwelijk. Een

buitenlandse akte van burgerlijke stand kan slechts als basis dienen voor een inschrijving in het rijksregister of overgeschreven worden in de registers van burgerlijke stand na onderzoek van de voorwaarden van erkenning die artikel 27, § 1 van het Wetboek IPR beschrijft (artikel 31 van het Wetboek IPR).

In casu blijkt dat het parket van Gent op 3 december 2020 negatief geadviseerd heeft aangaande de erkenning van het huwelijk, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 15 december 2020 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Tegen deze beslissing werd echter een beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Nu de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk weigert te erkennen, besluit de verwerende partij over te gaan tot de intrekking van het verblijf. Het komt de Raad echter kennelijk onredelijk voor van de verwerende partij om nu plots te gaan stellen dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie terwijl de enige informatie die voorligt de huwelijksakte is die ze zelf had erkend.

De verwerende partij heeft het huwelijk zelf beoordeeld en toont op geen enkel punt aan dat er nu informatie voorligt die ze op dat moment niet heeft kunnen beoordelen. De beoordeling gemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen gezag van gewijsde ten aanzien van de verwerende partij. Enkel de beslissing die genomen zal worden (en inmiddels werd genomen) door de rechtbank van eerste aanleg heeft gezag van gewijsde en zal dan ook door de verwerende partij moeten gevolgd worden. De Raad herinnert er aan dat hij niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor van de verwerende partij om aldus niet het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg af te wachten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

In het administratief dossier bevindt zich een stuk waaruit blijkt dat de 17^e familiekamer van de familierechtbank van Gent op 2 september 2021, weliswaar na de bestreden beslissing, in openbare terechtzitting een beschikking verleende waarbij hij de huwelijksakte van de verzoekende partij erkent en hij onder meer stelt als volgt:

“(…) 8. Opdat een buitenlandse huwelijksakte kan worden erkend in België, moet de rechtsgeldigheid van de akte worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 WIPR (openbare orde-exceptie). Er zijn dus vier elementen die aan een controle onderworpen zijn:

(1) de authenticiteit van de akte;

(2) de geldigheid van de akte (conflictenrechtelijke controle);

(3) de verenigbaarheid met de internationale openbare orde en

(4) de afwezigheid van wetsontduiking (zie L. Deschuyteneer en J. Verhellen, 'Afstamming in het internationaal privaatrecht - III. Erkenning Wetboek Internationaal Privaatrecht' bijdrage in X., Personen- en familierecht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, juni 2017, biz. 63 e.v.).

8.1. Verzoekers leggen hun originele en gelegaliseerde huwelijksakte voor. De rechtbank acht zich hiermee voldoende geïnformeerd om te besluiten tot de authenticiteit van de akte (zie artikel 24 juncto 30 WIPR).

8.2. Krachtens artikel 46 WIPR worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft, onder voorbehoud van artikel 47 WIPR (naleving van de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk conform het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken).

Ter zake had verzoeker de Nederlandse nationaliteit en verzoekster de Ghanese op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking. De geldigheid van dit huwelijk moet dan ook wat verzoeker betreft naar Nederlands recht beoordeeld worden en wat verzoekster betreft naar Ghanees recht.

Zoals naar Nederlands als naar Ghanees recht is het huwelijk een plechtig contract waarin de aanstaande echtgenoten zich ertoe verbinden een duurzame leefgemeenschap te stichten.

De Ghanese vormvereisten zijn nageleefd zodat aan de vereisten van artikel 47 WIPR is voldaan.

Er ligt geen bewijs voor dat het Ghanese recht ter zake een bepaling zou inhouden die strijdig is met de Belgische internationale openbare orde in de zin van artikel 21 WIPR of dat verzoekers enkel in Ghana zouden zijn getrouwd om de ontsnappen aan de toepassing van het in het WIPR aangewezen recht (art. 18 WIPR). Verzoekster heeft immers de Ghanese nationaliteit en woonde op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking in Ghana.

8.3. Rest dan de vraag of verzoekers (of één van hen) hun huwelijks toestemming hebben geveinsd (met de enkele bedoeling om voor verzoekster via dit geveinsd huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen in België). De bewijslast hiervan rust op diegene die de geldigheid van het huwelijk betwist. M.a.w. het is niet aan verzoekers om aan te tonen dat hun huwelijk geen schijnhuwelijk betreft, maar wel aan de niet-erkennende overheid om aan te tonen dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het huwelijk werd afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hadden een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent 24 februari 2005, NJW 2005, 1172; Gent 16 juni 2005, Tijdschrift@ipr.be 2006, afl. 3, 42 e.v.).

- DVZ heeft de huwelijksakte erkend en heeft dus blijkbaar geen (decisie) gegevens gevonden die wijzen op een schijnhuwelijk.

- Op exacte data na (waarover verzoekers inderdaad tegenstrijdige verklaringen afleggen) leggen verzoekers gelijklopende verklaringen af over hun eerste ontmoeting en verloop van hun relatie: eerste ontmoeting in 2017 toen mijnheer op vraag van de oom van mevrouw (die in Amsterdam woont net als mijnheer indertijd) een gsm heeft gebracht bij mevrouw - daarna telefonisch contact waarbij mijnheer ook spreekt over zijn huwelijksmoeilijkheden (hij was in Ghana getrouwd in 2017 en zijn Ghanese echtgenote Farida wilde Ghana niet verlaten om zich teervoegen bij mijnheer, maar had in Ghana een overspelige relatie; in 2019 is dit huwelijk ontbonden door echtscheiding) - bezoek van mijnheer aan mevrouw in Ghana eind 2018/begin 2019 waar de relatie start en mijnheer de hand van mevrouw vraagt aan haar ouders - tijdens het tweede bezoek van mijnheer aan mevrouw in 2019 vindt het huwelijk plaats - daarna gaat mijnheer in december 2019 opnieuw bij mevrouw in Ghana en vanaf maart 2020 woont mevrouw bij mijnheer in België.

- Verzoekers weerleggen de tegenstrijd tussen sommige van hun verklaringen of nuanceren/verduidelijken die: zij hielden geen groot huwelijksfeest om financiële redenen en omdat mijnheer twee jaar voordien al een groot huwelijksfeest had bekostigd - de moeders van verzoekers waren niet aanwezig bij het huwelijk omdat zij ziek waren - er vond wél een religieus huwelijk plaats waarbij geen vrouwen aanwezig waren - de trouwringen zijn gekocht in Ghana en verzoekers dragen die (behalve als ze moeten werken) - mevrouw heeft één volle broer (zoals mijnheer verklaarde) en een stiefbroer - het huis van verzoekers heeft vijf slaapkamers maar één ervan is niet als zodanig ingericht - mijnheer heeft het lager secundair onderwijs afgewerkt maar niet het hoger (mevrouw aanziet dit als een diploma in tegenstelling tot mijnheer) - verzoekers spreken onderling voornamelijk Engels maar ook een beetje Twi (dat veel Engelse leenwoorden bevat).

- De huisgenoot van verzoekers kent beide verzoekers; verzoekers leggen gelijklopende verklaringen af over de betaling van de huurprijs, de verdeling van hun huishoudelijke taken, elkaars hobby's, elkaars werk (zowel vóór hun huwelijk als erna), hun kindwens,...

- Wat wél opmerkelijk is, is dat mijnheer aan de cel schijnhuwelijken verklaart dat hij geen kinderen heeft, terwijl hij thans aangeeft wél vier kinderen te hebben zoals mevrouw heeft verklaard aan de politie. Het is onduidelijk waarom mijnheer daarover heeft gelogen.

Uit de voorgelegde stukken van verzoekers en het openbaar ministerie (die niet allemaal zijn voorgelegd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en overigens deels dateren van na diens weigeringsbeslissing) blijken geen éénduidige gegevens om te besluiten dat verzoekers hun huwelijks toestemming hebben geveinsd. Deze stukken tonen immers niet aan dat verzoekers bij hun huwelijksafsluiting niet de bedoeling hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en inmiddels wonen zij samen in België sedert maart 2020.

Het verzoek is dan ook gegrond.

K. D. W.

OP DIE GRONDEN,

DE RECHTBANK

met inachtneming van:

- art. 2 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken

- artikelen 18, 21, 23, 27, 46 en 47 WIPR

- het advies van het openbaar ministerie

verklaart het verzoek ontvankelijk en gegrond.

erkent in België: de huwelijksakte van verzoekers opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nima-Accra (Ghana) op 28 augustus 2019. (...)”

Hieruit blijkt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 december 2020, dat de grond uitmaakt van het determinerend motief van de bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer is verdwenen. De familierechtbank van Gent heeft het huwelijk van de verzoekende partij ondertussen immers erkend. De rechtbank oordeelde verder als volgt: *“(er) blijken geen éénduidige gegevens om te besluiten dat verzoekers hun huwelijkstoestemming hebben geveinsd. Deze stukken tonen immers niet aan dat verzoekers bij hun huwelijksafsluiting niet de bedoeling hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en inmiddels wonen zij samen in België sedert maart 2020.”*

De Raad benadrukt dat de uitspraak van de familierechtbank van Gent van 2 september 2021, waarbij de buitenlandse huwelijksakte van de verzoekende partij wordt erkend in België, impliceert dat elke Belgische overheid, en dus ook de verwerende partij, gehouden is de verzoekende partij als gehuwd te beschouwen. De uitspraak van de familierechtbank heeft immers een gezag van gewijsde dat *erga omnes* geldt. De gerechtelijke beslissing tot erkenning heeft bovendien een declaratief karakter (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011, nr. 3, 44-46).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de wettelijke en feitelijke grondslag waarop de bestreden beslissing op decisieve wijze steunt, met name de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte omwille van fraude overeenkomstig artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en het beëindigen van het verblijfsrecht omdat dit werd bekomen op grond van deze niet-erkende huwelijksakte, is komen te vervallen door de beschikking van de familierechter van 2 september 2021 waarbij de huwelijksakte van de verzoekende partij wordt erkend in België.

Aangezien het gezag van gewijsde van de uitspraak van de bevoegde familierechtbank de openbare orde raakt, gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de met dit gezag van gewijsde strijdige beslissing.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat *“Verzoekende partij op(merkt) dat er intussen een procedure gevoerd werd voor de Rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen en dat er in deze procedure werd overgegaan tot erkenning van het huwelijk. Op dit moment blijkt echter geenszins uit het administratief dossier dat dit daadwerkelijk het geval zou zijn. Bovendien is er hier op dit moment geen sprake van een definitief vonnis waardoor er geenszins besloten kan worden dat verwerende partij ten onrechte tot de voorliggende beslissing gekomen zou zijn. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op 23.08.2021 daar waar het kwestieuze vonnis slechts op 02.09.2021 gewezen werd. Het is vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.”* doet hieraan niets af.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU